

## Kako se brani domovino?

Po pesniku Ršumoviću se domovino najprej brani z vitko smreko in s čisto reko. A v Lazah, razbitem dragulju Kranja, njegov verz odmeva posebej trpko. Zadnjih 20 let so se prebivalci najedli zgolj obljub politikov. Višek brutalne ignorance je prispevala (še vedno) aktualna oblast nenačelne koalicije pod žezlom SD. Ob samovoljni asistenci predsednikov najbližjih KS so zavračali soočenje argumentov s podaniki na zboru krajanov, od soglasno sprejetih sklepov Strašanov pa so se po nekaj mesecih distancirali.

Da so razmišljanja župana o selitvi za okolje najbolj tveganih industrijskih objektov iz Laz navaden predvolilni ništrc, je bilo v mestnem svetu hitro zaznati. Zahtevana obvozna cesta iz obeh divjih con mimo zgoščenega naselja je postala celo predmet posmeha. Drugače ni mogoče razumeti predvidene dovozne ceste(!), kamor bodo na razmajano pot v Laze speljali še dodaten promet z Jošta, predvidenega novega naselja Lipje in novih zazidalnih površin ob robu zaščitene Nature 2000. Stanovalci že tako preobremenjene Ješetove ulice se sprašujejo, ali bodo razpokane kleti in fasade ob tehnokratski oblasti postale pravilo. Komunikacija »večno odprtih občinskih vrat« se je zbanalizirala na PR-poskuse omilitev pogubnih vplivov industrije na okolje. In na izločanje argumentov tistih, ki nismo nemo kimali. Domačini so si zaradi ognjenih zubljev morali poiskati zdravniško pomoč, ker jih za razliko od delavcev iz cone niso evakuirali. Idilični paralelni svet občinskih zaznav, daleč od realnosti, jih je dodatno odrinil na periferijo osnovnih pravic. Nasprotno je bila naravnost goreča občinska skrb za brezmadežnost – podjetij. Meritve za javni denar, ki naj bi ovrgle pretekle ugotovitve o preseganju škodljivih snovi v vodotokih na spremenjenih mestih in v spremenjenih pogojih, sodno dokazano izločanje javnosti iz upravnih postopkov, tiskovne konference le za posvečene, ... so postala sredstva, ki jih niso več izbirali.

Kot vsako leto pred volitvami nimam odnosa do nobene politične opcije ali liste. Tako kot nobena opcija nima nobenega odnosa do neokrnjene narave, globoko v senci pogoltnosti. Nobena ne zna ali noče prisluhni malim ljudem, obsojenim na človeka nevredno življenje. A vseeno kaže tokrat krepko razmisliti, komu zaupati svoj glas. In koga ali kaj bi si upali z njim braniti.

Marko Špolad